Anul II. Nr. 30

Cenzurat

4 pagini 3 lei

Duminică 26 Ianuarie 1936

ROMANIA CREȘTINĂ

TRIBUNĂ INDEPENDENTĂ DE LUPTĂ NAȚIONALISTĂ—CREȘTINĂ

Director: Sergiu Florescu.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:
Chișinău, strada Regele Ferdinand Nr. 81. Telefon Nr. 53

ABONAMENTE:
Pe un an . . . . . 80 lei
Pentru instituții și autorități . . . 1000
Abonamente de încurajare . . . după voință

Unirea Românilor

An de an, la 24 Ianuarie, sărbătorim *Unirea Românilor*. Făcând o succintă incursiune în câmpul istoriei noastre, constatăm că trei mari perioade au format etapele de zbucium ale Neamului românesc.

Intemeierea Principatului Moldovei de către Dragoș-Vodă în 1353 și a celui muntean de Radu-Vodă în 1374, cari au deschis pentru prima oară ochii poporului nostru la o viață nouă.

Acest început de viață se desvoltă în chiliile mânăstirilor, unde călugării cu un bob de carte, arătau poporului că toți cei cari vorbesc o limbă și au aceleași obiceiuri, sunt creștini întru Domnul.

Lupta pentru credința creștină a Neamului românesc formează prima perioadă în evoluția istorică.

Iar a doua perioadă, care durează tot veacul al XVII și XVIII, s'a dat lupta pentru cultura națională și afirmarea idealului de unire într'un singur Stat.

Pe frontul acestei lupte se remarcă marii revoluționari: în Ardeal, Horia, Cloșca și Crișan la 1784 și în Principate, Tudor Vladimirescu la 1821.

A treia perioadă începe în veacul al XIX, când o mână de mari cărturari, în frunte cu Heliade Rădulescu, trezește poporul în vederea apropierii ceasului când Românul să nu mai plângă „dela Nistru pân'la Tisa".

La 24 Ianuarie 1859 se înregistrează acel măreț act de solidaritate românească: *Unirea Principatelor*, sub Alexandru Ioan Cuza.

Inceputul veacului XX ne-a adus *Unirea tuturor Românilor*, visată de Mihai Viteazul și de întreaga suflare românească.

In zilele noastre, începe o altă perioadă: *Lupta pentru apărarea națională*.

Aceasta e cea mai grea luptă, din istoria poporului român: lupta pentru salvarea Nației din ghiarele jidanilor, interni și externi și consolidarea Neamului nostru, pe credință, Tron și demnitate românească.

Neamul românesc vrea să trăiască și să creeze. Dar pentru a trăi și a creia are nevoie să respire un aer curat românesc și creștinesc.

Jidanii, prin credința, prin idealul și prin felul lor de viață, sunt obstacolul cel mai puternic în calea progresului și dezvoltării noastre naționale.

Lupta nu se dă însă numai cu jidanii: aceștia au avut grijă să cumpere suflete românești și să le folosească în lupta lor pentru a submina și exploata Nația noastră. De aceia, în această a patra perioadă de luptă, Românii, conștienți de pericolul ce-i amenință, sunt datori să lupte, energic, disciplinat și cu riscul a oricâtor de mari sacrificii, împotriva jidanilor și a cozilor lor de topor: mai ales împotriva cozilor lor de topor, cari se ascund sub diferite „mărite naționale"...

Examinând toate fenomenele vieții politice de astăzi, putem afirma că în procesul de lichidare a lumii învechite în rele, coruptă de jidani și înregimentată în lojile francmasonice, intervine o singură forță salvatoare: *Legionarismul!*

Cu toate actele de teroare și prigoană, fără precedent în istoria politică a Țării, ce se deslănțuie împotriva *oamenilor noui*, legionarii, îngăduiți sub firma part. „Totul pentru Țară", cuceresc pozițiile și, Doamne ajută-le, se afirmă cu demnitate, că numai ei sunt nădejdea zilei de mâine.

E momentul legionarismului!

Sergiu Florescu.

Dacă nu astăzi, cu siguranță mâine vor fi măturați jidanii din România.

SPRE UN SUFLET NOU

Omul de bun simț

MOTO: Impotriva nesimțirii și destrăbălării de acum, trebue să apară omul cu această primă însușire. Cu nota de bună cuviință, bună creștere și securitate cu el însuși.
Ion Banea.

Neglijată complect de instituțiile de Stat, problema educației cetățenești apare astăzi nu ca o continuare a normelor de viață, concepție și comportare a generației în maturitate transmisă celei în devenire, ci ca o *revoluționare a acesteia din urmă în căutarea și stabilirea unei conduite și acțiuni proprii*, alta decât aceea ce ar trebui s'o moștenească și care să aibă ca efect o îndreptare a decăderii moral-spirituale de astăzi.

Pornind dela refacerea individului, a sufletului acestuia, se va schimba aspectul și tendințele societății actuale. Baronul Georg Kerechensteiner, într'o lucrare a sa publicată în anul 1912, denunță că în școlile germane, numai prin cultul științei, fără preocupare de sufletul elevului, se desvoltă în acesta egoismul fără margini și lăcomia de câștig. El socotește acest lucru ca fiind foarte dăunător bunei înțelegeri între cetățeni și propășirii Patriei.

Dacă privim ceeace se face în liceele și mai ales în universitățile noastre, constatăm același lucru. *Se crează, prin educația ce se dă în prezent în școlile noastre, monștrii sociali*, cari, în satisfacerea ambiției și egoismului lor, nu țin seamă că în drum strivesc semeni de ai lor, mai slabi ca ei, sau cu un suflet mai nobil. Un singur exemplu nu vom găsi, în instituțiile noastre de educație publică, prin care să „se stimuleze și să se accentueze pornirile nobile ale sufletului. In schimb se permite editarea unei literaturi, produs al cultei iudaice, având ca unic scop distrugerea oricărui sentiment moral din sufletul generației în devenire.

Generația tânără însă a înțeles să-și găsească singură idealurile ei de trăire și formare în viitor, prin viziunea clară a aceluia, care reprezintă scânteia luminoasă în întunericul de haos al desorientării celor mulți, viziune de care s'au pătruns cei ce l-au înțeles și-l urmează, cei cari au simțit realitățile actuale ale Neamului rumânesc. Cei cari simt în ei clocotind revolta contra a tot ce văd în jurul lor.

Cei cari se simt capabili să răstoarne, cu pieptul lor, munțele putreziciunii morale și să deslănțue *uraganul vijelios al purificării*.

Dela un capăt la celălalt al Țării rânjește sufletul cinic al *omului-monstru*.

De o parte se zbate în mizerie materială și mai ales morală marea masă a acestui popor, de alta, cei ce au putut să se ridice deasupra, nu spun în ce mod, sfidează, prin luxul, desfrâul și risipa de averi, sărăcia celor mulți. Iar dacă din aceștia mulți, trăind în mizerie reușesc să se ridice vre-unul mai sus, din lipsă de exemplu, va urma aceeaș cale.

Vizitați marile cafenele, baruri, localuri de rendez-vous.

Vizitați cătunele umile, car-
(Continuare în pag. IV-a)

Zăngănit de arme

— Nori negri se ridică la orizont și pătrund în sufletele noastre mare îngrijorare. Tunul bubue în Abisinia, în Mediterana se concentrează flotele engleză, *franceză* și italiană. La Paris și Londra negocierile sunt în curs cu privire la măsurile ce trebuesc luate față de conflictul colonial italo-abisinian. In Rusia înarmările au atins maximum de concepție omenească—în special ca technică și număr. Intreg bugetul acestei țări, este predestinat înarmărilor și numai înarmărilor. Germania stă la pândă, dar se pregătește în tăcere spre a nu fi surprinsă. Japonia ocupă încet dar sigur, părticică cu părticică Manciuria și din teritorul chinez, transportând și populația din insule (fosta Japonie) colonizând China. Rusia scoboară și ocupă o parte din Mongolia (ziarele nu vorbesc nimic). In Egipet revoluție pentru a scutura jugul englez. Indiile se mișcă pentru a scăpa de suzeranitatea asupritorilor. America păstrează o neutralitate pasivă, dar 400 vapoare concentrate în Pacific și mii de avioane, manevrează.

— Anglia trimite în prezent mii de avioane, mitraliere, arme, tancuri etc. Abisinienilor, ca aceștia să le opună Italienilor..

— Ungaria flutură steagul revizionismului, înarmându-se până în dinți. Bulgaria tace și'n ascuns se înarmează solid și bine.

— Anglia nu are curajul să ridice sabia asupra Italienilor, ci în ascuns înarmează Abisinia, numai ca nobilul popor italian să nu aibă dreptul la viață, cel puțin în colonii, pe continent fiind prea mulți, și să reinstaleze vechea civilizație romană, acolo unde domnește cea mai crudă sălbăticie și canibalism.

—La noi, totul e lăsat în voia norocului.

Nu mai vorbesc de aeroplane și măști pentru gaze, acestea sunt aproape inexistente, față de înarmările vecinilor și deși pentru aviație se încasează enorm din timbrele de aviație aplicate pe petiții, acte, etc., totuși aviația noastră rivalizează cu cea a Albaniei.

Populația civilă este fără măști, va trebui să-și pună traista în cap, la fel ca prima mască cu care au plecat pe front.

— In schimb guvernele ce s'au perindat la cârma Statului, ce au făcut pentru ca viitorul războiu, să ne găsească pregătiți—cel puțin egal cu dușmanii noștri?

Am comandat armament la Skoda care n'a mai sosit, întrucât șperțul acoperea valoarea armamentului, iar D-rul Lupu, care a lătrat atât în parlament pe această chestiune, acum a amuțit și nu mai latră cel puțin, în pustiu. Predecesorii Skodei s'au mulțumit cu repararea armamentului vechi —captural—fără rezultate pozitive, urmașii au luat măsuri tardive (liberalii), însă cu impozite la sânge aruncate asupra clădirilor scutite și noui, și altele indirecte cari au dus Țara la sapă de lemn, încât încasările ca să se mai efectueze a trebuit să se facă recurs la soldații de marină (la orașe) și jandarmi la sate — care să înoțească pe perceptori—pentru a încasa impozitele, luând și cenușa din vatra țăranului. La orașe același procedeu, însă s'a dat naștere unei noui clase necunoscute până acum, a *insolvabililor* și când te uiți cine figurează în ele? te înfioară!!! 80% din aceștia sunt neamul lui Iuda, în realitate toți solvabili și cu bani la ciorap, dar nu vor să plătească. Organele fiscale ar trebui să fie mai vigilente.

— Să se știe de toată lumea, că noi cei din *„Totul pentru Țară"* cerem ca guvernanții să facă tot posibilul să înzestreze în timpul cel mai scurt armata și aviația să majoreze soldele ofițerilor și reangajaților, așa ca să putem para eroic orice atac de oriunde ar veni.

Să se suprime diurnele trepădușilor din străinătate, să se micșoreze diurnele deputaților, senatorilor și prefecților la 10.000 lei lunar. Diferența să se verse fondului armatei!

La timpuri grele trebuesc măsuri eroice și oameni care să le înțeleagă și să știe să facă fața.

AL. CIULEI.

Credință în Cruce...

In noaptea gândului cu patimi, în ziua crudelor neliniști,
Am plâns, Iisuse, lângă Crucea zidită între doi tâlhari.
Cu plânsul meu am luat tăcerea, ducând-o peste văi și miriști
Rămas-ai numai Tu și Crucea în noapte, ca vizionari.

Lumina slabă dela focuri a pâlpâit târziu, pe dealuri
Și glasul Fraților de Cruce s'a înnălțat mereu, mai sus.
Soldații puși să Te păzească au fața suptă: peste maluri
Cu seva grea a tinereții, căzând Te-au liberat, Iisus.

Iar legiunile creștine au defilat în toamna rece ...
Spre Crucea țintuită în aur și luminată sus, pe cer,
Mereu vor defila în veacuri și'n veci coloanele vor trece
Cu toată ruga noastră caldă pe scutul lor cel efemer.

C. Pârlea

Patriarhul oprește construirea bisericilor

—Revista „Orientări" comentează scrisoarea d-lui G-l Cantacuzino, publicată în „România Creștină".—

(Continuarea din Nr. trecut)

Știm că datoria și dreptul de a zidi biserici și de a le repara, il are oricine. Voevozii biruitori, după ce omorau cu mână lor pe păgâni, sfinții, ca și criminalii. *Nimeni nu poate fi oprit a zidi o biserică.* E temelia de viață a creștinătății. Cei biruitori, mulțumesc lui Dumnezeu, zidind. Cei biruiți, nu s'aruncă în ghiarele Satanei, ci vin umiliți la Dumnezeu, zidind. Numai Satana poate gândi să oprească pe cineva, *pe oricine* ar fi, dela zidirea și repararea unei biserici. Orice cămașă ai purta: albastră, albă, roșie (mai ales) galbenă,—și chiar verde—și mai ales când ai ajuns de n'ai nici cămașă,—orice crime ai săvârșit—ocaaș fiind, nimeni nu poate opri să zidești! *Numai Satana!* Doamne,

—și Satanei îmi curg acum lacrimile șiroaie pe obraz. Nenorocit Neam românesc. Sfânta și neîntinata Biserică a lui Christos,—în loc ca Patriarhia să cheme la repararea și facerea de biserici pe toți cei care gelozesc pe cămășile verzi că fac biserici,—ca să ne vedem Țara asta un vast șantier de discursuri în cărămidă, — discursuri către Dumnezeu—înnălțate de către cele șaptesprezece partide politice din România, Patriarhia ascultă sugestia lui Satan—a politicei—care nici ea nu intră în cer, dar nici pe alții nu-i lasă să intre, după cum grăește Christos în Scriptură. Doamne, cât mă doare! Cine-mi poate șterge lacrimile de pe obraz mie care n'am plâns nici la moartea mamei! Vasăzică, Biserica poate privi o Țară—belamuc, cu preoți cari țin discursuri politice în partidele atee, Duminica,—și nu poate suferi să i se zidească lui Dumnezeu locașuri. Auziți și vă cutremurați; să li se ia unora, oricui, *posibilitatea de muncă gratuită*—pentru Biserică. Se frânge, păgân o tradiție românească seculară!

Dar gândiți-vă că această Biserică dă Preoțimii, spre desvoltare, la conferințe generale, acest subiect: „Cauzele necredinții contemporane"—Cauzele? Păi cum te poți văita de *necredința* contemporană prea fericită patriarhie, când vine un tineret de cultură, care va conduce peste cinci sau peste douăzeci și cinci de ani Țara asta—, și atunci toate cărțele patriarhale devin amintiri istorice!—și-i oprești de a zidi lui Dumnezeu! Pe mine, Biserică, nu mă importantă *cine* ești, când îmi lucrezi, când îmi dai totul: munca, sufletul, viața, și nu-mi cer, *nimic*, nici un ajutor, (dacă ești așa de nesimțită ca să-ți vezi singură interesele tale terestre pentru servirea intereselor cerești) iată—un tineret pe care Biserica *îl alungă* dela ea. Bine, se vor găsi alte biserici, pe care înălțându-le, să i se slujească *aceluiaș* Dumnezeu. Vai de tine, Neam Românesc! Vai de tine, preoțime ortodoxă! Care ești *silită* s'admiri ierarhia catolică, pe care o detești ca dogmă, ierarhie plină de diplomație. Dar pe când ierarhii ortodoxi fac diplomație pentru minuscula lor „persoană" (și câte dovezi avem), ierarhia catolică face diplomație înnaltă, pentru Biserica ei. Ea nu dă nimănui, nimic: nici României, nici Franței nici Ungariei, ca state. Dar ea cere acestor state, concordate și privilegii. Să n'o admiri?

Și acum, eroică, necăjită de duh preoțime ortodoxă, iată la cine aștepți tu ajutor—să-ți aperi „salariul" tău de 1800 lei lunar! La ierarhia asta „diplomată", care e mai mult a guvernelor de cât a ta—și care a abdicat dela orice tresărire creștină. Doamne, cât ne doare în suflet !..

...Și totuși, cred că la mijloc trebuie să fie o eroare. Am să mai citesc și mâine „România Creștină" —vă rog s'o citiți și Dumnevoastră, apare la Chișinău *str. Regele Ferdinand 81*,— poate căi cereți nr. 24, an I., poate e o greșeală de tipar... E *imposibil* să oprească pe cineva dela a zidi biserici,—e imposibil.. E îngrozitor pentru sensibilitatea creștină, teologică, a sufletului nostru—asta n'o putut face partidul! Căci e imposibilă atâtea prostie. Nu se poate subsitui biserica, guvernului,—așa cum nu s'a substituit justiția. Justiția a spus, independentă un adevăr, pe care Biserica nu-l spune, preferând să repete, ca un papagal, ce spune un domn ca Iamandi, sau ca oricare alt ebrieral. Este biserica asta *agentură electorală*? Nu i-s toți fiii ei? Ce Satan conduce, de-și alungă pe cei *mai buni* fii ai ei? Presupunând, prin absurd, că Biserica este oficiu electoral și că ea ține să controleze cum fac fiii ei politică. Ei bine, fiecare partid sau ideologie, își are mijloacele sale de cucerire a poporului. Mijlocul este o punte către scop. Fiecare merge pe puntea în care *crede el* că e *mai bună*, mai rezistentă, mai sigură. Unii cred că prin discursuri, alții prin omorîrea jidanilor, mulți prin alegeri și constituție. Satan vrea prin economism și liberalism. Cei roșii vor prin omorîrea „popilor" și dărâmarea bisericilor. Oamenii ăștia verzi cred că prin zidire de biserici. Treaba lor,—dac'așa cred ei! Asta-i mijlocul lor—și între aceștea demagogii, biserica poate înghiți și demagogia — *faptei*, cum înghite orice. Adevărul e însă: orice e demagogie—numai fapta—nu! Vorbeam odată că Satan cenzurează a fapta și lasa liberă vorba. Dar și Biserica? Doamne, Doamne, e urîcios! Ni-i rușine, profundă rușine pentru Biserica. Incăodată: ce Satan ne încearcă! Nu, nu trebuie neapărat că totul nu-i decât o eroare de tipar...

Moralitatea lumii contemporane

MORALA EUROPEANA

Concepția morală, adică cunoașterea binelui și propovăduirea lui, are origina în depărtările gândului, încă dela popoarele cele mai vechi. Ea este izvorîtă odată cu societățile primitive. Morala și concepția despre morală nu au fost niciodată aceleași. Ele au evoluat paralel cu starea de desvoltare a aptitudinilor și gândirii omenești. Dinamismul ei comportă, după cum vedem, o evoluție paralelă, deci simetrică, cu evoluția societății în care ea se aplică. Morala aceasta fiind în legătură cu poporul care o practică, este necesar să revizuim conștiința actualității prin prisma ideii de evoluție morală.

Prin jertfa simplă și generală a Domnului nostru Iisus Christos, pe Cruce, s'a răscumpărat o epocă de luptă, s'a răscumpărat o formidabilă greșală a omenirii, sintetizată în în epoca Adam—Sf. Ioan Botezătorul, cu scurtele perioade de sclipiri dogmatice și prevestitoare, ale profeților. Jertfa Mântuitorului aducea cunoașterea pe înțelese a bunătății dumnezeiești față de om, creatură întru totul superioară celorlalte. Era conlucrarea Divinității cu omenescul pentru îmbunătățirea formelor superioare și afirmarea calităților frumoase, *încât omenescul să nu nege* cît de puțin Divinitatea sau adiacentele Ei. Legătura dintre Divinitate și omenesc a fost făcută de către Mântuitorul, adică de Cel care a pus baza dogmatică a *Bisericii Creștine*. Biserica Creștină este deci *totalitatea formelor și dogmelor de legătură dintre Bunătatea Dumnezeirii și oscilările implicite ale omenescului sau lumescului*.

Sunt aci două lumi cari conlucrează pentru un singur scop: *viața viitoare câștigată prin Bunătate*, esențialul virtuților. Departe Spiritualul (biserica vie), de alta lumescul (materialicul). Cooperarea acestor două forțe dă naștere la Morala Creștină, aplicată ideologic în în Europa.

Situația actuală a Statului nostru, situat în concernul statelor europene, concepția contemporană asupra moralei și Bisericii arată, în general, un regres față de trecut. Aci este nevoe de o precizare. Este vorba de regres numai în cea ce privește atracțiunea maselor populare, atât țărănești, cât și burgheze, față de spiritual.

Concepția contemporană în secolul de față, numit emfatic secolul mașinismului, *este pur materialic*. Tendința actualității este îndreptarea omului spre tehnică, adică spre acea parte din civilizație care are punct central perfecționarea vieții materiale a individului. De unde provine acest avînt spre materialism? Provine din secolul trecut, dela acel evreu-comunist Karl Marx și colaboratorul sau Fr. Engels, cari au preconizat distrugerea religiilor, ca factori spirituali ai desvoltării omului, și adaptarea unei vieți materiale. În adevăr, acești comuniști cer ruperea cu tradiția, pentrucă tradiția leagă pe om de glia strămoșească, de sângele curs pentru Țară, de religia creștină a lui și, mai ales, pentrucă jidanii neavând tradiții înrădăcinate în Europa, erau amenințați să fie izgoniți de cei cari erau legați de pământul sfânt al lor. Și vom spicui din „Manifestul Comunist" câte ceva:

„Comunismul rupe radical cu ideile tradiționale"
(pag. 61).

sau: „Mai mult încă, *există adevăruri eterne, ca libertate, dreptate*, cari sunt comune tuturor condițiunilor sociale. Comunismul însă *desființează adevărurile eterne* (adică libertatea, dreptatea?? N. R.) *el desființează religia și morala*. (pag. 61).

Cei ce fraternizează cu jidanii, cei ce stau încă la îndoială dintre noi, dintre Români, stăpânii acestei Țări să bage bine de seamă că cei care practică *libertatea și dreptatea* (egalitatea și fraternitatea, în secolul trecut) *sunt contra lor*. Ei sunt contra moralei și religiei, ei sunt contra adevărurilor eterne, contra lui Christos și contra tuturor ideilor de bine.

Noi dăm doar de veste...

Momentul contemporan cere cultura și civilizația în mod egal, adică legătura dintre partea spirituală a omului (geneza acestei părți fiind cerul) și partea materială (geneza fiind pământul), însă în sensul apropierii de sufletul spiritual și de glie. Profesorul Nichifor Crainic a definit cândva cultura: *raportul omului cu cerul*, iar civilizația: *raportul omului cu pământul*. Cerul este religia creștină, iar pământul este glia strămoșească de care ne legăm printr'un șir îndelungat de jertfe și tradiție.

MORALA ROMÂNEASCA INFLUENȚATĂ

Cooperarea culturii și civilizației nu o găsim în sens egal la noi în Țară. În primul rând, mai ales la orașe, sub influența jidovilor, mașinismul a influențat enorm și la noi, înlăturând partea spirituală a omului. Cu drept cuvânt spune *Ferrero*: Mașina *a distrus sufletul*. Îndepărtând dela viața patriarhală a satului, viața desvoltării lente și sigure, viața evoluției formidabile a sentimentului creștin și național, țăranul român a găsit la orașe mașina, care îl face să aibe idei noui, concepții noui despre viează. Două lucruri, sau doi factori au influențat acest lucru: cât mai puțini credincioși la orașe și năvala jidovilor spre sate.

Slujba sfântă ajunsese să fie transmisă la radio, făcând obiect de satiră dramaturgilor noștrii contemporani (Tudor Mușatescu: „Titanic—Vals") iar cinematograful, prin acele matineuri cu „prețuri populare", ia o bună parte din tineretul nostru creștin, dându-l pradă speculațiilor caselor de filme, în majoritate jidovești...

Astăzi cercetășia acaparează tineretul crud al școalelor noastre secundare, chemându-l la întruniri, în deobște, Duminica dimineața, adică tocmai atunci când trebue să asiste la Sf. Slujbă. Să nu uităm și faptul că jidanii au pătruns în număr impresionant în cercetășie.

Desorientarea morală a pătruns chiar în literatură, această perlă de înnălțare sufletească, cum ne place să o numim. Se creiază „școli literare" sub influența „curentelor franceze", căutând să creeze un inadaptibil al vieții patriarhale, bogată în evocări ale trecutului pe fondul Naționalului și Bisericii lui Crist, inadaptabil în viața literară. Se ignorează din ce în ce mai mult adevăratul izvor de inspirație: viața țăranului exprimată prin specificul național și creștinesc. Nu! Un Ion Eliade-Rădulescu, Alexandri, Odobescu, Maiorescu, Coșbuc, Vlăhuță și, mai ales marele Eminescu știu pentru ce luptă, știau cauza pe care o apără Slavici, Bălcescu și alții au suferit atîta pentru această cauză. De aceea cândurile acestor precursori ai Unirii tuturor Românilor au pătruns adânc în sufletul poporului nostru.

Azi un Aderca, Camil Baltasar, Mihail Sebastian, Ion Călugăru, Horia Furtună, Sergiu Dan, sau cine știe ce inapiat al Cahalului au opere „*de mare sinteză și anchetă socială*" sau un *Alexandru Sahia*, Million—Maximin sau H. Blazian, cari au văzut „*propriii lor ochi*" binefacerile regimului comunist (!?) și-au constatat, huliganismul și barbariile din imperiul lui Hitler", dau îndrumări de politică la noi. Bine înțeles că oficinele jidănești: Adevărul și Naționala, Ciornei, le dau tot concursul pentru tipărirea maculaturilor lor.

Nu trebue să fim pesimiști. Avem și noi talentele noastre și ne gândim la un Ionel Teodoreanu, Mircea Eliade, Radu Gyr, Dragoș Protopopescu, V. Voiculescu, Lucian Blaga și alții.

În teatru aceiaș situație tristă. Și vom lua un exemplu: „Umbra", piesa d-lui V. Voiculescu, o adevărată capo d'operă de evocare a tradițiilor și caracterilor românești, a năzuinței țăranului, comparată cu nesinceritatea orășanului înstrăinat, a fost, după numai șase—șapte reprezentații, trecută la matineu, ceea ce înseamnă încă trei sau patru reprezentații și trecerea ei la coș. Aceasta, să nu uităm, la Teatrul Național din capitala Țării. Același lucru s'a întâmplat și cu piesa de mare lirism a d-lui Lucian Blaga, „Avram Iancu". Pe dealtă parte ne gândim la marele succes al jidanului Stroe și înstrăinatul Vasilache, cari dețin record de reprezentații (100—125) cu revistele lor amorale.

Nu mai vorbim de politică, unde partidele noastre au ajuns să nu mai știe ce vor.

Constatarea noastră este îndurerată față de această desorientare morală a lumii românești și, mai ales, față de nepăsarea cu care sunt tratați Românii în propria lor Țară și de serviabilitatea cu care sunt tratați jidanii aci, pe glia noastră.

Vom cerceta într'un articol viitor, care trebue să fie îndrumarea morală ce trebue să fie dată și cum trebue să fie dată pentru ajungerea la o moralitate bazată pe Naționalism și Creștinism, sau, cu alte cuvinte, la o Românie creștină, pe care situația minoră de azi o impune.

C. Pârlea.

In zori când a căzut o stea s'a prăbușit un stejar

Drum de țară plin de glod duce, ocolind case și ogrăzi până spre poarta larg deschisă a gospodarului Ștefan Strachinaru.

Cetină verde întinată stă fraged covor pentru pașii cari urcă triști spre scările de-asupra cărora se leagănă doliul.

Pe lavița de scânduri acoperită de covoare înflorite, sicriu de stejar primește din cinci părți somnul etern al aceluia care până'n răsăritul regelui luminii, a fost pentru o Bucovină *Președintele Arcașilor și al studenților, iar pentru Țară un „om"*.

Icoane cu sfinți fără grai acoperă de jur împrejur odăița modestă alb văruită, în care amurgul coboară cu ceața ușoară menită peste *Opcina* și *Buda-Pălămari* din depărtarea necunoscutului.

Pe chipul pal fără suflare tremură flăcăruile lumânărilor cari stau înfipte în cofițele umplute cu cereale, cofițe în cari zâmbea s-o roșul fraged al caiselor abia coapte. Ușor, odată cu adierea vântului, intră pe fereastra deschisă miros de rășină.

La capul aceluia care a fost *Dimitrie Străchinaru*, delegația studențească a societății „*Dacia*", pe care a condus-o cinci semestre ca președinte, eșarfele tricolore îndoliate stau umede de lacrimile cari curg șiroi din ochii cari nu se desprind de pe chipul de ceară.

Abia este prima zi în care după mult timp de alergătură copilul plaiurilor bucovinene, se odihnește în casa lui Tătuța.

Huruit de roți, întorc spre porțile deschise privirile umezite de lacrimi amare, ale tuturor celor din jurul sicriului.

Cu cădelnița în mână și cu patrafirul subt braț, tot trist, cu ochii tot umezi ca ai tuturor celor din jur, părintele *Alexandru Baciu* calcă rar scoborînd din căruța trimisă să-l aducă.

Săteni și sătence, tineri și bătrâni, tată, surori și prieteni, rămân muți în fața biciuirii sorții care niciodată n'a cruțat pe nimeni. Pe buzele tuturor cuvântul slăvitului Dumnezeu apare ca o rugă și ca un semn de întrebare. Toate sufletele cernite își pleacă frunțile subt închinările crucilor, cari urmează des cuvintele slujbei de seară „*panahida*".

...Se'nalță spre cer „*veșnica pomenire*", odată cu fumul de smirnă și tămâie ce se desprinde în suluri din zăngănitul cădelniței cu urme de jar...

G r u p u r i, până târziu în odaia trupului fără suflet se strâng țăranii Ilișeștiului cari n'au știut până'n ultima clipă, că steaua ce-a căzut în zorii lui 9 Ianuarie a fost steaua unui suflet care a suferit, s'a luptat și a murit pentru tot

(urmare în pagina 4)

Steagului nostru
(Inchinare)

D-lui Gen. Cantacuzino-Grănicerul

Te ridicăm din crezul suferințelor șiraguri.
Din nou avânt pornit pe jertfă și pe nouă zare
Stâmț simbol să fii în fruntea noilor legionare
„Stâlp de foc și biruință" peste alte steaguri.

Din cutele-ți înfoliate armura zorurile morții...
Dă pustei apusene știre,
Că ura galbenului venetic ne îngenunchia la zidul de iubire
A milenarilor ce nasc azi, și aci'și îngroapă morții.

Iar capului pornit spre Tine din' răsărit
Amintire adu-i din cronice Moldave
Cum marele Ștefan sub marea valurilor slave
Putea să fie acoperit—dar nici odată biruit.

Și vorbă dă, aprins, steagul, spre miazăzi
Și tuturor de aci, cari vor mormântul să ni-l sape;
Că 'n câmpi, în munți și 'n margine de ape
Ca gropi de veci i-am înfrățit...

Ca ploile 'n puhoi venite
S'au scurs în trupul țării Tale,
Precum găsit-a Cel de Sus cu dreapta cale
De cum se pleacă din pornit, așa să fie înghițite

Fii purtătorul de cuvânt al Căpitanului
Fii tu — of — cel mai drag cuvânt rostit
Din cât vreodat'a zămislit
Icoana asta a Neamului

Iar colțului robit și plâns cu lacrimi românești
Sortit să-i fii drapurari dus cu fruntea sus.
Plecat să nu fii nici odată și nimănui supus.
Așa te vrem: așa să ne trăiești!

Ion Negru

Vasile Conta antisemit

MOTTO: „Inimile mari și generoase, sufletele pline de un patriotism cald și înnălțător, se pot asemăna ca un templu unde pentru eternitate trebue să ardem candela recunoștinței
„De entuziasmul acestora depinde de multe ori *fericirea* și gloria unui popor"
Vasile Conta.

Vasile Conta— fiu de preot sceptic, care și-a lepădat și rasa din cauza vederilor sale— se vede lipsit la un moment dat de mijloace și nevoit a urma studiile comerciale. Având înclinațiuni însă spre filozofie și politică, ajunse prin ramura din urmă om de caracter. Câți tineri oare, văzându-se la un moment dat lipsiți de mijloace, nu cad în cursele jidovești? Cunosc personal un tânăr student, care, lipsit de mijloace, s'a înrolat în cursele misterioase ale Cahalului comunist.

Vasile Conta, om de caracter și mare patriot nu s'a lăsat ca mizeria să-l conducă în viață, ci iubindu-și cu adevărat Patria și cu sănătatea zdruncinată, intră la un moment dat cu furie moderată în politica reală, antisemită. Mare naționalist, mare filozof.

Ca filozof n'a fost înțeles de societate, ca om politic a fost combătut din cauza ideilor naționaliste.

După o seamă de timp apăru modificarea art. 7 din Constituție. Ce emoționante sunt cuvintele sale convingătoare, cari pe noi, tinerii naționaliști, ne umple de entuziasm, cari cuvinte n'au fost auzite de jidovii spurcați. Prieten bun cu Eminescu, luptară amândoi pentru naționalism, după cum afirmă și el însuși: „noi tinerii eram toți antisemiți și ne jenam a arata aceasta. Eminescu mai cu seamă, natură impulsivă, era teribil când îl puneai pe această scenă".

Iubitor atât de mult de Patrie, încât a vrut să facă acestei țări o filozofie proprie. Toată viața și-a închinat-o Neamului. Nu se sfia să dea pe față orice lucru care era dăunător pentru Patrie și ofensător pentru conducători. Nu putea suferi „cozile de topor" ale jidanilor, pe care le divulga și blestema. Își dădu seama foarte bine că massa poporului rămâne aluatul greoiu pe care instinctele și locurile comune ale elocvenței de de bâlciu îl pun în mișcare și nu ideile, fie ele chiar naționaliste. Căci oricâtă propagandă s'ar face, e zadarnic; poporul chiar dela începutul democrației a fost cuprins de o saturație savuroasă de retorică de bâlciu. Sufletul lui Conta cerea muncă manual-intuitivă pentru popor prin tineri aidoma celor din taberile de muncă. Punea mare preț pe tineri, de care depinde fericirea sau ruinarea Neamului, precum reese din motto: „Dacă un popor n'are o tinerime entuziasmată, cultă și cu dor de Țară, este pierdut pentru totdeauna. Aceste vlăstare ale tinereții țin pe umerii lor viitorul, precum odinioară Atlas ținea pământul",— zice marele antisemit, punând astfel toată nădejdea în tinerii entuziasmați, în care spiritul de jertfă este adânc sădit în sufletul lor fraged, dar matur.

E de datoria noastră sfântă ca să răscolim trecutul glorios al strămoșilor și să arătăm Cahalului comunist și jidov că eroii noștrii nu dorm; ei vieză plini de vitalitate în sufletele noastre pline de acelaș entuziasm cald al marelui antisemit. Căci a fost singurul care a cerut modificarea art. 7 din Constituție privitor la evrei. O viață plină de exemple de urmat, un Naționalism cald și înnălțător, spiritul de jertfă și ceeace e mai presus de orice—entuziasmul, căci după cum zice singur: „Patria poate să pretindă dela fiii săi orice sacrificiu, numai dreptul de-ați vinde conștiința rămâne în stăpânirea ta".

Munca neobosită în slujba Neamului îl face nemuritor în inimile noastre și urmașilor noștri. Îl vom purta pe limbile noastre când vom dezgropa trecutul, arătându-l întregei lumi române conștiente de pericolul jidovesc, care n'a pornit numai ca o reacție a comunismului în 1922, ci a pornit din veci de când se știe că există Românul, Balcanul și Carpatul și că străinii n'au ce căuta pe teritoriul acesta, pe care Vasile Conta l-a apărat cu atâta entuziasm. N'au ce căuta aci, cu toate că că au reușit cu art. 7. Să știe însă că ftizia la omorît pe Conta, iar nu jidovii și că sângele lui românesc s'a reîncarnat în noi, trezindu-ne acel imperativ categoric: România a Românilor.

Astfel ne facem datoria către un strămoș al nostru de a-l revelea întregei lumi care mai simte românește și ne mai facem datoria prin arătarea patriotismului antisemit, dorind ca fiecare legionar să poarte în el acel stindard entuziasmatic, care sfarmă și granitul.

Trăiască viu în noi antisemitismul lui Vasile Conta și în fiecare Român! Iar „cozilor de topor" le spunem că dacă strămoșii din morminte se vor mai răscula, ca și Vasile Conta, atunci nu-i vom putea tolera și vom fi nevoiți să le arătăm spada românească,
făcătoare de minuni.

. . . .

Cu toate că articolul este intitulat astfel, nu vreau ca să nu-i arăt din biografie cel puțin moartea acestui mare antisemit: „Șezând la masa de lucru, scrie Rosetti Tescanu, cu o carte de medicină deschisă dinaintea sa, el citi într'însa până în momentul suprem, descrierea agoniei sale, socotind după pulsul său slăbit ultimile secunde cari îi rămâneau de trăit". A murit în vârstă tânără, numai de 36 ani, fiind înmormântat la Eternitatea, cimitir din Iași, la 25 Aprilie 1882.

St. Rusănescu
Soroca

Oratorul Cicero despre jidanii Romei

De câteva zile a apărut carte în românească „Cartea Românească" ... porului lui Eminescu, a mai gîsit câtea.

Am răsfoit-o, ... despre doina „Eminescu... supra frumoasei Bucovine, „roabă și cedată în brațe de dani". Cu toată literatura ... tră s'a petrecut acelaș ... Marii noștri literați: Eminescu, Creangă, Hașdău, Conta și D-l Iorga, ne-au fost ... miți de fabe jidovești ... numai în latura în care ... venit acestui neam cu ... umilindu-se din ... toată partea naționalistă ... mită. Din manuscrisele ... rului dela Timpul, azi în ... rea Academiei Române ... din cele tipărite în acea ... s'au decupat toate articolele ... potriva invaziei evreiești ... consecințelor ei nefaste în Moldova și Țara întreagă. ... vrei să cauți în biblioteca acestui institut de cultură ... cești imediat explicația ... pângăriri a unei opere fără ... semănare. Istoriograf și ... mai mare poet al nostru ... d-l *Barbu Lăzăreanu*, jidan ... re nu scoate din hârtiile ... niului decât lirica lui ... sau scoate, pentru ... coșul lui, toate însemnările ... tului antiiudaice. Pentruca ... ceastă stupidă posteritate românească să-l deguste pe ... numai sub aspectul acesta ... zual, pentru a-l influența ... retul în vârsta lui fără ... ocământ critic. Eminescul ... indignări antisemite nu ... mai găsi niciodată. Dar ... editura „Cartea Românească" este românească, de ce ... părește integral pentru ... noastre de duh noi așa de ... tuel. În ura lui justificată ... de veacuri parazitara jidovime.

Ceiace s'a petrecut cu Eminescu la noi și cu ceilalți scriitori amintiți, s'a petrecut cu toată literatura lumii, trecută prin mâinile, și zajorite ... oride unde, în administrarea majoritate dela Berlin până Roma, și dela Paris până ... Roman iudaică. Goimii ... îndopați cu o anume literatură și așa cum o vrea Iuda: ... zuală și rafinată, evirilă și cosmopolitică. Cercetează ori ...

Noi ne grăbim tocmai ... asta să punem sub ochii ... torului, ca o ilustrare a ... de mai sus, pe marele Roman Cicero, oratorul local de noi ... băncile școalei în manualele jidovului Ciornei sau Hachette umanitarist, sentimental, ... etc., etc., numai "antisemit" ... Acest orator merită să fie ... noscut și sub această latură, pentrucă și ne a devansat ca ... lenii contemporanii, atrăgând ... nouă, din vreme, atenția asupra pericolului semit. Firește că acest discurs al lui ne-a parvenit trunchiat, și apărarea lui Flaccus împotriva părțiorilor unealtă jidovească, Lelius, a fost sute de ani ascunsă de ochii goimilor, fiind-că Cicero a făcut câteva caracterizări, ici, colo, juste, despre această seminție, spurcată.

Iată un pasagiu: „Urmează deci îndușmănirea asta din pricina acelui aur jidovesc. Este, iarăș, dela sine înțeles acum de ce această deabatere are loc nu departe de porticul lui Aurelius. Din cauza acestei cauze, s'a ales, Lelius, locul acesta chiar de tine și de cine această bandă, cât e de solidară, și ce influență mare are ea în adunările poporului. De aceia, iată, eu voiu vorbi cu voce șoptită, ca să mă poată pricepe jurații, căci sunt destule subiecte dubioase, cari ar putea răsvrăti împotriva mea, ca și împotriva oricărui om de omenie, această vărsătură: jidovimea!

„În vremea aceea, când din porunca jidovimii se trimetea anul aurul din Roma și din toate provinciile noastre la Ierusalim, Flaccus a oprit exodul aurului din Asia în țările străine. Care dintre Dvs. judecătorilor, n'ar încuviința această măsură?

„A te împotrivi acestei erezii barbare a trecut totdeauna drept o dovadă de tărie de caracter. După cum este propriu demnității și caracterului român de a le opune cu mândrie republicană și dispreț în adunările poporului acestei haite jidovești urlătoare"...

Din cele de mai sus vezi firea jidanului de eri și de totdeauna, nemodificabilă, dealungul veacurilor dela Cicero până la noi și mai, departe.

Andrei Ungheri.

Descă

Descălecatul în Eternitate

Graiul pitoresc al cronicarilor a prins în bob de aur „descălecatul de'ntâiu" al Țării Românești, pentrucă în farmec de legendă să coboare de peste veacuri taina celui de-al doilea descălecat. Cronicari simpli ai vremurilor de azi și ai celor ce or să vie, încrestăm pe răbojul istoriei, dureroasa frământare a unui Neam, ce se vrea descălecat în Eternitate. Căci este un adevăr al istoriei, faptul că orice popor, orice națiune trece—în decursul ființării sale istorice—prin trei descălecate: 1) descălecatul pe un pământ pe care se pune început existenței sale și pe care i se va plămădi ființa; 2) descălecatul în istorie, prin care noul Neam se dovedește ca factor al istoriei umane; și 3) descălecatul în Eternitate, când spiritul Națiunii respective se manifestă ca fiind o oglindire specifică a Eternității, o prismă prin care Eternitatea se reflectează într'altfel sau—mai bine zis—când revelația spiritului național specific este însăși revelația unei noui laturi din marele mister al Eternității. Primele două descălecate nu depind atât de voința națiunilor (primul descălecat nici nu presupune decât existența virtuală, iar nu reală a Națiunii), cât de împrejurările istorice respective și de puterea de rezistență și de adaptabilitate a organismului național. Ele sunt (și mai ales al doilea descălecat, care presupune existența Națiunii) mai mult rezultatul unui proces organic, inconștient chiar, ca reacțiune naturală, instinctivă în contra împrejurărilor exterioare. Al treilea—descălecatul în Eternitate—presupune însă un efort conștient, o potențare conștientă a tuturor valorilor specific-naționale, care au în ele aroma Eternității. Neamurile Apusului și-au cucerit partea de Veșnicie; noi însă, nu. Scuze avem destule—dar nu acestea trebue să ne intereseze, căci, de obiceiu, scuzele nu servesc la altceva decât la simularea propriei noastre vinovății și constitue un imbold spre inconștiența indiferenții. Ne interesează doar faptul, dacă nu cumva acum e momentul care nu cere de-a păși spre acest al 3-lea descălecat — rezultat al unei forțe creatoare autentic românești,—și dacă acum este într'adevăr acest moment capital în viața Neamului nostru, ce situație i se pune în față, cari sunt condițiunile realizării lui și cine poate să îndeplinească toate acele condițiuni. Iată tot atâtea probleme cărora voi încerca a le da soluția justă, desigur într'o cât mai sumară schițare...

„Descălecatul de 'ntâiu" are ca figuri centrale pe Traian și Decebal... Acum se pun începuturile ființei noastre etnice, care va purta în sine aceste două mărețe figuri ale originelor sale. Cel de-al doilea descălecat este deja divizat,—crescând din el cele două voievodate,—mlădițe viguroase ale noului Neam ieșit din Întunerec la Lumină. Veacuri lungi, de grele încercări, s'au frământat aceste voievodate, pentru a-și păstra ființa istorică în contra tuturor năvălitorilor, ce tindeau să le nimicească; veacuri lungi, de mari frământări, au fost ele pavăza unui suflet ce-și cânta Lumina,—dar și pavăza credinței care întărea sufletele Neamului. Și-a suferit (Neamul acesta) multe încercări dar frânt nu s'a dat. Tuturor distrugătorilor, spiritul Neamului le-a opus un „Nu" îndârjit, un „Nu" neînfrânt. Acest „Nu" dramatic este sinteza trecutului nostru de lupte, de zbucium și de perpetuă defensivă. Și din aceste strâmtorări a ieșit tainic — ca o poruncă a lui Dumnezeu — imperativul Unirii. Așa, în restriștea noastră ne-am simțit, spiritualicește, uniți pentru a ne apăra comoara sufletului. Și așa ne-am unit.

Însă această perpetuă hărțuială, această permanentă nesiguranță și această atitudine defensivă, ne-a privat pe deoparte de fecundele afundări în noi înșine, de preocuparea de a ne contura personalitatea, astfel că am crescut ca un pom lipsit de orice îngrijire, desvoltându-ne doar individualitatea, pe de altă parte a creat un fel de „carapace spirituală" (V. Pârvan) defensivă (caracterizată mai ales printr'un fatalism oriental, paralizator), care a ascuns în sânul ei autenticul suflet românesc. Acum când ființa Neamului își pipăe toate membrele într'o singură unitate (ca și în unitatea primului descălecat) și când par'că o pace adâncă cuprinde toate sufletele — pacea satisfacțiunii realizării unui ideal—(ca și la primul descălecat; aceste asemănări dintre primul descălecat și timpurile noastre, nu spun oare nimic?!) — este și timpul potrivit pentru cristalizarea spiritului românesc: se așteaptă să ne dăm tributul și Eternității, așa cum l-am dat istoriei. Și se cuvine ca pe cât am fost de darnici pentru istorie—să fim tot atât de darnici și cu Eternitatea. Creația lui Eminescu este o prevestire a acestui descălecat. Frământarea creatoare actuală e iarăși o dovadă că suntem constrânși să ne dăm tributul și pentru Eternitate. Este deci momentul celui de-al treilea descălecat al Neamului nostru. Vom fi noi în stare să-l facem?

II

Intrebăm din nou: vom fi noi în stare să-l facem? Dar... cine sunt acei „noi"? Desigur că poporul român. Aici însă o remarcă: primul descălecat este creația lui Traian, al doilea al lui Bogdan și Basarab; al treilea descălecat al cui va fi? Căci e cert că poporul — ca mulțime—nu-l poate realiza. Dacă n'a putut realiza primele două descălecate decât numai prin energia unui conducător, rezultă că cu atât mai puțin va putea realiza acest de-al 3-lea descălecat—care necesită o mai înnaltă conștiință — fără un conducător, f ă r ă o elită conducătoare, care să sintetizeze în sine puritatea sufletului românesc. Descălecatul în Eternitate îl va putea, deci, realiza o elită românească: crescută din sânul Neamului nostru, pătrunsă de mistica spiritului românesc și înfiorată de graiurile trecutului (strânsă fiind împrejurul *Marelui Descălecător de Țară*). Aceasta dată trebue să fie însăși conștiința Neamului; în ea trebue să se lumineze toate virtuțile creatoare ale acestui Neam.

Dar înainte de-a releva toate condițiunile acestui descălecat, se cuvine să vedem, ce fel de Eternitate pregătesc, acestui Neam, conducătorii lui actuali, „elita" conducătoare a lui. Pentru aceasta e suficient un singur cuvânt, spre a caracteriza „elita" conducătoare post-belică: hoția. Este aceasta o îndeletnicire așa de firească—am putea zice organică—elitei democratice a Țării, încât ni s'a dus proverbul: Român nu-i hoț. Și asta nu atât la noi în Țară, unde se poate deosebi Țara adevărată de „Țara" politicianilor, ci în străinătate și mai ales în Franța, unde Țara este identificată cu politicienii români. Pe de altă parte depravarea vieții noastre publice, facilitând infiltrarea și întărirea elementului jidovesc în organismul nostru național, amenință poporul român—abrutizat și desorientat—cu sclavia judaică, prin care va fi șters din hrisovul istoriei și ca ființare biologică. In urmă va rămânea doar amintirea rușinoasă a unui popor, care—având Țară mare și bogată, dar fiind nevrednic—a pierit pentru totdeauna din istoria umanității, ca pildă — unică—de felul cum se pedepsesc națiunile necreatoare. Iată-ne dar Eternitatea: Românul n-ui Hoț. Iată pentru ce au fost toate svârcolirile de veacuri, toate jertfele și toate durerile acestuineam! Se poate oare ca, noi,—prin imposibilitatea noastră—să acceptăm această eternizare rușinoasă?

Și totuși prezentul nu este așa de trist pe cât s'ar părea. De ce? Pentrucă Spiritul neamului reacționează. El—în glasul căruia este strigătul de revoltă al trecutului și plânsul nedreptății actuale — nu-și mai recunoaște conducătorii, pentrucă nici ei nu-l recunosc. Feții lui au crescut — mândrii din însuși visul înfiorat al voevozilor și Lumina cerului român le-a luminat sufletele. Reacția Neamului — a Neamului ce se vrea prins în icoana Eternității — n'o pot constitui ideologii care iau numai cunoștință de Spiritul Neamului, nici arier-garda unei generații ce moare, ci numai tinerețea lui biruitoare. Neamul trebue să-și găsească feți-frumoșii căci el însuși este Făt-frumosul viteaz, pornit în căutarea Cosânzenii — a Eternității. Și feții lui frumoși vor fi ai Lui cu totul, vor fi însăși sufletul Lui. Căci în reacția unui Neam, vorbește chiar sufletul lui, — sufletul lui care nu se vrea înnăbușit, sufletul lui care nu se vrea pătat, sufletul lui care se vrea înflorit în floarea creației eterne. De aceea, azi nu e suficientă o generație defensivă, combatantă: — nu e suficientă o generație care să-și mărginească misiunea la epurarea atmosferei de toate mulimele politice și jidovești—, căci nu aceasta este misiunea momentului istoric de azi (e o operație necesară, dar nu o misiune), ci e necesară o *generație constructivă, în al cărei constructivism să se reflecteze întreg spiritul Neamului*. E necesară deci o lămurire de conștiință, o clarificare a orizontului spiritual.

Or această lămurire nu poate veni decât dintr'o integrare în ființa istorică și ființa actuală a Neamului. In această generație trebue să tremure întreagă mândria romană, toată dârzenia dacă și toată sfințenia unui trecut voievodal, cu biserici ridicate la răscruci de vremi.

Integrarea în trecutul românesc: iată prima condiție a generației creatoare. Și prin această integrare, integrarea în Spiritul Neamului. (Prezentul e—și mai ales acum trebuie să fie—sinteză trecutului: pentru acest moment a fost tot dramatismul existenții noastre istorice). *Trebue să fim conștienți că nu ne aparținem*. De ce? Pentrucă reprezentăm nu pe noi—ci un Neam în fața Eternității. Suntem — nu noi, ci Națiunea. Și această Națiune se vrea purificată — nu numai din punct de vedere exterior, ci și din punct de vedere interior — se vrea spiritualizată. Trebue deci conturată personalitatea poporului român; din amalagamul diverselor calități și defecte ce-i constitue individualitatea—trebuesc reliefate laturile de lumină ale lui — căci numai acelea sunt creatoare. Trebuește apoi desigur, înlăturată carapacea indiferetismului, fatalismului și suspicionismului— și potențate calitățile sufletului românesc. Și cunoașterea acestui suflet n'o ai decât în apropierea—cu dragoste—de el, de trăirea lui istorică și de nostalgia Eternității ce-l tulbură. *Trebue să-l trăești*. Iar trăirea lui presupune o adâncă frământare sufletească, o perfectă indentificare cu destinul lui tragic, dar măreț. Oare din tragedia unei vieți istorice atât de zbuciumate, nu va răsări creația viguroasă a spiritului românesc? Nu suferința este izvorul profund al creației superioare? *Deci, pentru a preciza, prima condiție a realizării noastre în Eternitate, este: o frământare sufletească adâncă, trăirea — cu tot tragismul lui—a destinului românesc și integrarea în realitatea spirituală românească*. In acest sens, noua generație dă mâna — peste veacuri — cu toți ctitorii și voievozii Neamului și culturii românești: ea trăește în comunitatea spirituală românească pe care voește s'o realizeze în chip definitiv în istorie—realizare care o va fixa însă dincolo de granițele istoriei, — în Eternitate.

Această trăire însă nu e posibilă decât în puritatea unui suflet însetat de Eternitate, înfiorat de harul divin. Viața spirituală este viață divină. Și nu există nici unitate, nici înnălțare, nici creație în afară de viața spirituală, deci în afară de Divinitate. *A doua condiție este deci: puritatea sufletului, reușită din conștiința datoriei ce avem de'ndeplinit și setea de Divin, Eternitate* (care dealtfel e organică poporului nostru). Iată dar, toate condițiunile realizării acestui moment unic din viața Neamului românesc: *adâncirea în conștiințe—în spiritul Neamului—și în Divinitate*. Numai din aceste adâncuri va țâșni creația autentic-românească, cu răsunet în Eternitate (căci numai acestea vor crea și unitatea indestructibilă a Românismului)...

Și cine va realiza aceste condiții, sau cine le realizează? Intrebați crucile scăldate în senin albastru de pe vârfuri de turle sfinte; întrebați Marea și codrul, glia și isvoarele munților; întrebați toți voevozii Neamului, ca și sufletul obidit al țăranului. Intrebați-i și vă vor răspunde:

Legionarii!...

N. MLADIN.

Totul pentru Țară

de Nichita Moșneguțu

Troița Nației române,
Supremul cult de conștiință,
Descătușare sufletească,
Prin spadă, muncă și credință

Altar cu temelii de jertfe
Sculptat în zări legionare,
În fiecare piatră—o frunte
Își sapă gânduri de'nnălțare...

Cărare verde spre limanuri
Treimea *Dreptei* năzuinți
Pe drumul sfintelor tradiții
De vii apostoli și Părinți.

Un Neam iobag așteaptă clipa
Trezirii lui între hotare,
S'aprindă'n vârf de munte focuri
Și'n piepturi vremi legionare.

Și ucizând omida Țării,
În creștinească primăvară
Cu sabia, și crucea'n frunte
Să—și dee—*Totul pentru Țară*.

Din vol. de Poezii „Totul pentru Țară"

Naționalism de compromitere

Intreaga Românie este străbătută de un nou val de transformare socială, *mișcarea naționalistă în diferitele ei fețe*. Dela războiu încoace nu s'a mai pomenit un asemenea curent social-politic, așa de puternic ca mișcarea naționalistă.

Totuși — nu așa de puternice — dar au existat două mișcări politice, peste cari nu se poate trece în istoria politică a României.

Am avut mișcarea Generalului Averescu, dar aceasta bazată mai mult pe un misticism personal, — fiind lipsită de un fond ideologic — doctrinar.

Am avut în urmă mișcarea țărănistă dinainte de 1928. Aceasta avea la bază, pe lângă tendința de afirmare a clasei țărănești, și un început de doctrină poporanistă, amestecată cu principii marxiste.

Insă și mișcarea d-lui General Averescu și cea țărănistă, s'au sfărâmat la primul contact cu realitățile guvernării. Ambele s'au istovit prin însăși victoria lor.

Un nou curent, o nouă ideologie frământă societatea românească; este crezul pentru care generația nouă începând cu cea dela 1922 a suferit luptând pentru el timp de 13 ani, pentru această idee, pentru acest crez, sintetizat în cele trei cuvinte: Hristos, Neam și Rege; în permanență, tineretul, — mai ales cel universitar, — a fost batjocorit și huiduit, mii de tineri au fost bătuți până la sânge și zeci de mii și-au pierdut sănătatea, suferind umezeala închisorilor.

Acest crez a făcut ca încă o dată, pământul nostru strămoșesc să se amestece cu sângele tânăr de Român.

Toate aceste suferințe și martirogii, au făcut ca ideea naționalistă să prindă cât mai mult în sufletul poporului românesc și deci luptătorii să se apropie cât mai repede de victorie, căci de unde, la început, jidanii și politicianii nu vedeau în mișcarea naționalistă nici un pericol — tratând-o de aventură tinerească, astăzi se găsesc în fața unei mișcări a cărei întindere și vigoare, întrece orice mișcare politică, care a cutremurat vr'odată România.

Văzând ei aceasta, s'au gândit la salvarea situației lor prin compromiterea Naționalismului. Având în față exemplul cu mișcarea averescană și cea țărănistă, și-au spus că, de ce oare să nu procedeze la desființarea Naționalismului prin aceiași metodă prin care au reușit să sfârșească cu celelalte două mișcări?

Da ce oare nu s'ar pregăti în umbră un viitor guvern de dreapta, în care să nu lipsească anumite persoane naționaliste —de dată recentă— în fond francmasoni - menite să încurce acțiunea. Pentru aceasta au încercat, mai întâiu, să pătrundă ca falși luptători în cadrele organizațiilor naționaliste. Intr'una din cele două organizații, cea mai viguroasă, caracterizată prin dinamismul legionar, nepuțând pătrunde, au hotărît exterminarea ei prin cele mai barbare persecuții: bătăi, închisori, omoruri, disolvări, etc. Concomitent cu acestea, au impus înființarea de noi organizații naționaliste cu oameni vechi și compromiși. Din ordinul frăției masonice, aceste organizații au fost impuse la fuziuni și acorduri între ele, în scopul unui plan drăcesc de compromitere a ideii.

De aceia vedem azi pe arena naționalistă o sumedenie de persoane, cari de pe acum ne spulberă siguranța unei acțiuni eficace de realizări naționaliste a eventualului guvern.

Sunt anumite cercuri secunse în cari cei mai înverșunați dușmani ai Românismului, au discutat cu multă seriozitate și chibzuială ideea de a se pregăti și apoi a se împinge către un guvern naționalist „de compromitere".

Căci, își zic ei: „O guvernare naționalistă, care n'ar realiza nimic, sau aproape nimic din ceva ce Țara necăjită și revoltată, așteaptă dela dânsa; o guvernare în care intransigența ar fi înlocuită cu tranzacții și oportunism; o guvernare care n'ar fi lipsită de acțiuni impuse de lumea veche prin persoanele de cari am pomenit și nici de piedicile aranjate prin intrigele răutăcioase; menite să slăbească însăși tăria sufletească a vechilor luptători naționaliști, ar constitui cea mai mare satisfacție pe cari o pot visa dușmanii dinăuntru și din afară ai acestui Neam.

Atunci — zic ei — vom avea ocazia să săltăm de bucurie, văzând prăbușirea politică și morală, după o asemenea guvernare naționalistă.

Un asemenea guvern naționalist „de compromitere" îl credem posibil și chiar îl vedem aproape sigur, însă trebuie să știe străinii și înstrăinații, că în afară de naționaliști cari se pretează la o asemenea guvernare, există încă o mișcare legionară cu formația ei politică: „Totul pentru Țară". Această organizație, de care s'au lovit adversarii Naționalismului ca de o stâncă de granit, este adevărata depozitară al Naționalismului integral și intransigent; ea constitue adevărata rezervă a Naționalismului.

Orice s'ar spune, mișcarea legionară este marele depozitar al entuziasmului românesc; vigoarea, pasiunea și vehemența luptelor legionare confirmă continuitatea drumului apucat de entuziasta generație a lui 1922. Legionarii acestei mișcări nu știu altceva decât să sacrifice totul pentru Neam și pentru idealul lor nu se pleacă nici chiar în fața morții. Această floare a generației noi, este prea oțelită în luptă ca să poată fi descurajată, este prea hotărîtă ca să poată fi oprită la mijlocul drumului de luptă, sau să fie cumpărată cu arginți.

Legionarii grupați în jurul Căpitanului lor, sunt siguranța biruinței românești. Aceștia vor pune mâna pe frânele Statului atunci când vor crede de cuviință ei că e momentul

Gr. Filip-Lupu

Ion Mihalache, vânzătorul Neamului

Mai toate popoarele au avut oameni cari au strălucit prin faptele lor mărețe, oameni cari împodobesc și astăzi istoria lumii, ducând peste veacuri fala și mândria neamului lor. Cu toate acestea popoarele n'au fost niciodată lipsite de trădători sau vânzători.

Printre aceștia din urmă Neamul nostru înnumără cu mare scârbă, alături de alții și pe Ion Mihalache.

Eu, personal, n'am avut și nu am nimic de împărțit cu bănuitul om dela Topoloveni Ion Mihalache. Nu mă cunoaște și cred că nici n'a auzit vreodată de numele meu. Dar pe cât nu mă cunoaște el, pe atât îl cunosc eu.

Și cum să nu-l cunosc când ne-am născut în brațele aceluiaș județ, la o depărtare numai de câțiva km? Cum să nu-l cunosc când pe amândoi ne-au hrănit roadele acelorași brazde strămoșești? Cum să nu-l cunosc când am supt seva aceluiași pământ—el mai mult ca mine cu vreo douăzeci și ceva de ani—și cum nu l-aș cunoaște când îl îndrăgise cămașa și ițarii (nu sufletul căci în suflet avea ceva putred cum are și azi) o bună parte din țărănimea județului? Insă țărănimea aceasta a fost înșelată amar de ițarii lui Ion Mihalache.

Astăzi însă, toată lumea, până și cei mai apropiați consăteni ai lui au văzut, că au fost înșelați și că în costumul atât de frumos al strămoșilor lor, păstrat cu sfințenie din generație în generație, se ascunde nu *Ion Mihalache*, ci *Ițic Mihalachenzweig*. Dacă am zis că Ion Mihalache este unul dintre vânzătorii Neamului acesta nu este o calificare a mea, care ar putea să fie greșită, dar aceasta o spun însăși faptele atât de dureroase pentru Neamul meu pe care le-a făcut și le face Ițic Mihalachenzweig. Faptele, de, că dacă ar fi fost numai vorbe nici nu meritau să fie luat în seamă.

Iuda acesta, dela Topoloveni, nu se simția el bine, fără confrații piatrulați, într'un județ ocrotit de Dumnezeu de viperile acestea. Și simțind că el o să rămână singurul partizan credincios al partidului său internațional jidănesc, din acel județ, a înfiat cu dzasila bătrânului și legendarului județ, binecuvântat de Dumnezeu, să adăpostească pe cei dintâi voevozi ai Neamului, pe contralele jidan *Mesinger* proclamându-l cetățean de onoare al județului Muscel.

Și mă întreb cum de nu te-au sculpat copiii acestui județ când aducându-le ca frate un jidov, i-ai vândut neamului jidănesc? Cum de au răbdat ei această rușine?

O! Iuda i-ai vândut prin înșelăciune, mișelește. Când le-ai adus acolo între ei pe Mesinger, i-ai amăgit prezentându-le pe *Mezincescu*, nu pe jidanul *Mesinger*.

Dar nu numai atât, că era prea puțin.

Ai vândut însă întreg Neamul Românesc. Atunci când *Vaida-Voevod* a cerut să se dea Românilor drepturile lor, câștigate cu atâtea jertfe și pe cari nu le au, le-ai ridicat contra lui, alături de *Madgearu*, lucrătorul lui *Max Auschnit*, și încă vreo câțiva rămători ai Sărindarului, trecând de partea jidanilor cari luptau contra Neamului Românesc. Și când le ridici contra acelora care cere drepturile Românilor în Țara lor ce poți fi altceva decât vânzator de Neam?

Ion Mihalache e o rușine dureroasă pentru Neamul românesc, e unul din mulțimea de trădători și vânzători ai Neamului. Și pe răbojul istoric, se însemnează. **Belchiță Olimpiu**.

Citiți săptămânal „România Creștină"

Bârlogul gazetelor evreo-ruse din Chişinău

— Palatul municipal invadat de jidani cuibăriţi la gazetele ruseşti. — Chirii neplătite şi totuş chiriaşii jidani neevacuaţi — Lino-typurile răspânditoare de otravă — Tandrenţe municipale speciale. — Până când? —

Al doilea municipiu al Ţării, Chişinăul, posedă un superb palat municipal în chiar centrul său, cu faţada în bulevardul Regele Carol II, care ocupă un întreg cvartal, iar în străzile laterale, Regina Maria şi Regele Carol I au de asemenea câte o jumătate cvartal fiecare, cari sunt ocupate de vastul palat, construit în alte timpuri şi de alţi gospodari municipali, al căror nume se pomeneşte cu sfinţenie de bătrânii cetăţeni cari s'au născut în acest nenorocit oraş invadat de jidani. Căci, trebue să se ştie: *patru cincimi* din populaţia acestui municipiu *e jidovească*. Şi atunci va înţelege oricare, cât de grea şi de inegală e lupta noastră, a creştinilor adevăraţi, din rândurile aripei drepte naţionale şi monarhice. De aceea lupta noastră nu poate avea niciodată caracter defensiv. Ea trebue să fie dârză, înverşunată şi neîntreruptă, uzând de întreg armamentul necesar unei asemenea lupte.

Cuibul gazetelor evreo-ruse

Poate că numai din punct de vedere al păstrării proporţiei numerice a populaţiei pe naţionalităţi, consiliile municipale succedate la cârma gospodăririi Chişinăului dela Unire încoace au admis ca prăvăliile din parterul primăriei să fie închiriate la întreprinderi jidoveşti, printre cari sunt şi redacţiile gazetelor „Bessarabscoe Slova", „Bessarabscoe Pocita" şi „Vremea" precum şi mica tiparniţă de cărţi de vizită şi menu-uri a jidanului *Blank*.

Da. E trist, dar riguros adevărat: în cele 50 de întreprinderi, magazine şi redacţii închiriate dela primărie în parterul palatului său, numai 4 sunt ocupate de creştini, iar restul sunt ocupate de jidani. Nominal întreprinderile creştine sunt următoarele: Frizeria armeanului *Ianovici*, băcănia şi bodega fraţilor *Covoischi*, supuşi polonezi; librăria *„Cartea Românească"* şi magazinul de obiecte electro-mecanice al rusului *Lebedev*.

Cum stăm cu plata chiriei?

Aci e buba. N'am putut afla cifra exactă a milioanelor datorate de chiriaşii jidani nici pe anii precedenţi, nici pe anul în curs. Lucrul acesta se ţine secret, parc'ar fi vorba de vreun secret de Stat. O parte din datoriile trecute au fost cu filotimie iertate şi de ţărăniştii şi de actualii liberali. Altele probabil că se vor scădea sau ierta. De ce? Le merg prost trebusurile chiriaşilor stabiliţi în buricul municipiului în încăperi spaţioase şi confortabile în cari clientela se perindă neîntrerupt ca viermii pe hoit? Dacă acestor întreprinderi le-ar merge prost, nu şi-ar procura recent gazetele evreo-ruse bârlogite în palatul municipal, câte 2 lino-typuri fiecare, al căror cost de 3 milioane lei a fost plătit în întregime. Atunci de ce păsuiri, scăderi, sau iertări de datorii cuvenite ca chirie municipiului?

Fabrici de otrăvuri

Măcar dacă aceste gazete ar avea un rost educativ, social, moral sau politic în apărarea Statului şi a Instituţiunilor sale, am înţelege atunci filotimia specială a primăriei. Dar, când ne gândim la râurile de otravă pe care le revarsă zilnic tiparniţele gazetelor evreo-ruse, ni se 'nfioară carnea pe noi! Cu ce se adapă cetăţenii Basarabiei, după 18 ani dela Unire! Slova rusească favorită din inimi, minţi şi condee jidoveşti! Scandaluri, otrăviri, avorturi, „barbarii" fiscale, întruniri, serbări şi sporturi de ale societăţilor jidoveşti, cam acestea sunt comentate de gazetele bârlogite în palatul municipal. Mai trebuia ca primăria să adăpostească aci şi pe *„Unzer Zeit"*, ca să putem avea mereu în faţa ochilor cuadrumviratul otrăvurilor tipărite de scribii jidani în palatul primăriei creştine, a celui mai important municipiu românesc după capitala Ţării.

Dar asta, nu se mai poate. Cerem măcar *egalitate* de tratament. Redacţiile gazetelor româneşti să se ghemuiască prin bordee şi prin poduri, iar jidanii să transforme palatul municipal în cocină galiţiană? Asta nu! D. primar *Ion Costin*, Moldovean şi creştin trebuie să înţeleagă acest lucru. Să lase la o parte simpatiile personale ce se osteneşte să şi le câştige printre jidani şi să procedeze fără milă la evacuarea chiriaşilor cari nu sunt în curent cu plata chiriei, dar se îmbogăţesc ameţitor, decând au fost toleraţi să-şi mute dughenele în palatul municipal.

Destul, domnule Primar!

S. Croncănel.

Protestul ziariştilor creştini împotriva gestului d-lui Ion Costin, primarul Chişinăului

„Sindicatul Ziariştilor Creştini din Basarabia" a înaintat d-lui **Ion Costin**, *primarul municipiului Chişinău, următorul protest, pentru gestul său inexplicabil cu ocazia înmormântării ziaristului N. Negru:*

DOMNULE PRIMAR,

In ziua de 15 Ianuarie a. c., la orele 13 1/2 s'a prezentat Dvs., delegatul „Sindicatului Ziariştilor creştini din Basarabia" care urma să vorbească din balconul primăriei în faţa rămăşiţelor pământeşti ale colegului nostru de breaslă, ziaristul *Nicolae Negru*, al cărui cortegiu se şi oprise la locul hotărît.

Timp de 10 minute, asistenţa numeroasă care petrecea pe cel dispărut, a aşteptat apariţia în balconul din dreptul cabinetului Dvs., a ziaristului delegat de noi să vorbească. Dvs. şi d. Secretar general al primăriei i-aţi refuzat net acest favor, ultim favor datorat de municipiul românesc Chişinău pentru ziaristul român creştin *N. Negru*, fiu adoptiv al Chişinăului încă din 1920.

Impresia penibilă produsă în rândurile celor peste 2000 de intelectuali ce erau de faţă, la comunicarea refuzului Dvs., nu v'o mai descriem, dar socotim că aţi simţit-o, cu atât mai mult cu cât asemenea refuzuri nu se uită atât de uşor de cetăţenii conştienţi, fără deosebire de culoare politică, ca cei ce petreceau pe răposat.

Şi, mai ales, când este încă proaspătă amintirea înmormântării ziaristului evreu *Şvarţman* dela ziarul „Naşa Reci", pentru care aţi permis oficierea ritualului de înmormântare mozaic, din acelaş balcon al primăriei pe care l-a solicitat şi delegatul ziariştilor creştini. Ba, mai mult: lui Şvarţman i-aţi dat şi lumină electrică pe tot parcursul cortegiului.

E, cel puţin, straniu de admis ca acelaş domn primar din acelaş regim politic, la un scurt interval de timp, să ia în acelaş caz două feluri de măsuri cari nici pe departe nu se încadrează.

Noi, „Sindicatul ziariştilor creştini din Basarabia", în buna noastră credinţă, am socotit că primarul unui municipiu de importanţa Chişinăului nu poate *să fie numai părintele unei singure părţi din populaţie şi anume al Comunităţii evreeşti*, ci părintele tuturor cetăţenilor, chiar dacă ei au avut nenorocirea să se nască creştini şi naţionalişti.

De aceia, în numele celor peste 100 membri ai „Sindicatului ziariştilor creştini" şi al numeroasei asistenţe care a ţinut să aducă ultimul salut ziaristului *N. Negru*, protestăm cu ultima energie împotriva lipsei Dvs. de discernământ faţă de un mort creştin şi Român, cum a fost ziaristul *N. Negru*, când pentru ziaristul evreu *Şvarţman* aţi fost atât de mărinimos.

Primiţi, vă rugăm, Domnule Primar, asigurarea profundei noastre amărăciuni.

Preşedinte,
Sergiu Florescu.
Secretar General,
Alexandru M. Kupa.

N. R. Socotim că protestul de mai sus nu mai are nevoie de comentarii. Cazuri ca cel de faţă, numai în Basarabia se pot petrece. La moartea jidanului Şvarţman dela gazeta rusească „Naşa Reci" s'au cheltuit zeci de mii de chilovaţi lumină şi au răguşit toţi horharii, behăind din balconul primăriei, în prezenţa primarului, chestorului şi consiliului municipal, iar pentru Nicolae Negru, acelaş primar liberal n'a găsit altă soluţie decât frica de jidani şi dispreţul faţă de ziaristul român şi creştin răposat. Bravo, domnule Primar şi... la mai mare! (Aplauze furtunoase la galerie, ocupată în întregime de jidani).

In zori când a căzut o stea s'a prăbuşit un stejar

(Continuare din pag. II-a)

ce s'a chemat suflare şi nevoie bucovineană. Odată cu înoptarea, din pădurea cu vârfuri de molifţi şi cărări umbrite, a venit o burniţă rece furişată ca şi boala peste trupul cu cap brun, culcat pe pernă brodată, cap brun cu păr de mătase buclată cu ochii de iris, ochi închişi de pleoape grele de plumb, care niciodată nu se vor mai deschide să primească fâlfâirile steagurilor arcăşeşti şi salutul legionarilor.

* * *

Trei zile'n şir au curs lacrimile pentru trupul obosit şi slăbit, mereu vor curge pentru sufletul înnalt în care datoria pentru Ţară s'a săpat mai adânc decât cuvântul *„viaţă"*, decât cuvântul *„fericire"*.

Când cu paşi lenţi a început să se apropie „fericirea", moartea, care este mai tare decât natura şi decât iluzia, s'a repezit şi a tăiat cu hâda-i coasă stejarul tânăr, dela rădăcină, care abia începea să se hrănească din bogăţia pământului.

* * *

In miez de zi, pe drum parcurs de zeci de ori de piciorul bătătorit de umblet, purtat pe umeri tineri, Dimitrie Străchinaru trecea odihnindu-se, pentru ultima oară pe uliţele satului unde a învăţat tabla înmulţirii şi a, b, c-ul suferinţii. Buciumaşii, jeleau pe omul care în ziua lui 8 Iunie a primit cu câteva mii de arcaşi pe Vodă.

Din aceleaşi buciume cari au sunat *„mulţi ani trăiască"* eşeau sunete lungi, funebre, sfâşietoare.

Şi fiecare bucium spunea: Ai fost bun, „Dumnezeu să te ierte"! şi fiecare privire se scălda în şiroaie de lacrimi cari nu ştiau ce-i stavila, aşa cum Dumitru Străchinaru n'a ştiut ce-i foamea, somnul, şi odihna. Sute de paşi călcau prin noroiul Ilişeştiului, sute de gânduri se îndreptau în aceiaş clipă spre acelaş Dumnezeu, uitând că Dumnezeu este mare ca şi puterea Sa iar ei muritorii mici subt puterea lui ca firul de ţărână subt opincă.

In faţa bisericii, apoi în curtea bisericii ortodoxe din Ilişeşti, glasuri dureroase de slujbaşi de-ai Domnului, au povestit chinuita viaţă de copil care la 20 de zile nu mai avea mamă, apoi furtunoasa viaţă de student în care singur îşi agonisea banul pe care... îl cheltuia pentru Ţară, sau pentru altul.

Cu mâinile întinse, arcaşii i-au dat ultimul salut peste care cei mai trişti fulgi de zăpadă cădeau ca lacrimile amintirii eterne.

Unul câte unul, lin, des, fulgii de nea îşi aşezau peste buzele cari au scuipat viaţa ca ceva nefolositor, moliciunea umedă în blândă şi tristă.

Aghiasma picurată din firele de busuioc, a rămas pe fruntea lui înnaltă, aşa cum roua rămâne dimineaţa pe palidul roz al florilor de măceş şi pe verdele crud al codrilor.

In cimitirul crucilor strâmbe, al melcilor cleioşi şi-a pământului care înghite fără milă şi fără remuşcări răi şi buni, Universitatea, O. E. T. R.-ul, studenţimea, arcăşimea şi toată suflarea care a ştiut să-l înţeleagă, i-au adus ultimele cuvinte de laudă frumosului şi bunului *Dimitrie Străchinaru*, care rece, n'a primit nimic dela nimeni, mort fiind, fiindcă nici în viaţa sa cea sbuciumată şi plină de spini şi neghină, n'a trăit şi n'a murit ca să primească, ci să dea! Şi-a dat chiar viaţa zâmbind. Abia la şapte seara, făclii presărate pe drum anunţau stelelor ce se ridicau tremurător, odihna cea de totdeauna a omului logodit cu moartea.

De departe mii de gânduri se îndreaptă către el şi mii de suflete şterg zi cu zi praful de pe cuvântul „uitare", aşa cum el a şters praful de pe steagurile viteazului arcaş *Ştefan cel Mare*.

Noaptea, frunza codrului uscată şi acele verzilor molifţi, aduceau peste undele şerpuitoare ale pârâului, scăldate de raze de lună bocetele sătenilor, ale flăcăilor, ale arcaşilor, cari'n drum spre casele lor, urcau spre cer cea din urmă rugă, purtată de cea mai neagră şi cea mai amară durere.

Olguţa Iliarinsky.

Primim spre publicare

Societatea Studenţilor în Teologie „*P. Movilă*", de pe lângă Facultatea de Teologie din Chişinău, luând cunoştinţă de informaţiile tendenţioase şi inexacte, publicate în Nr. 2i al ziarului „Naşa Reci" din 21 Ianuarie şi reproduse în ziarul „Viaţa Basarabiei", din acelaşi zi, cu privire la constituirea unor studenţi într'o organizaţie studenţească democratică.

Dezminţind cele apărute în susnumitele ziare şi înfierând cu ultima energie gestul şi acţiunea acelora, cari înţeleg să-şi ducă existenţa şi să ducă în eroare opinia publică, prin publicarea unor informaţii din domeniul fanteziei, aducem pe această cale la cunoştinţa opiniei publice, că până'n prezent, nu există la susnumita Facultate nici o organizaţie studenţească democratică.

Odată cu acest comunicat, somăm ziarul *„Naşa Reci"*, ca să publice numele acelor studenţi cari fac parte din organizaţia democratică, organizaţie ce există numai în imaginaţia bolnavă a acelor ce-au publicat o asemenea informaţie, în timp de 24 ore, dela apariţia acestui comunicat.

Preşedinte, S. Roşca

Medici jidani în Jud. Tighina

Tighina. — Judeţul Tighina este împânzit cu medici jidani; în sate, mai cu seamă, sunt numiţi peste 85% medici jidani.

Cum îngrijesc jidanii de sănătatea creştinilor, mai ales când se ştie că creştinii din jud. Tighina sunt antisemiţi, nu e nevoie să v'o mai spun: oricine îşi poate închipui.

Un caz, din cele multe: Jidanul *Isac Mandel*, o caracatiţă judeţă, a fost numit medic-şef al spitalului din *Talmaz* (comună cu 8642 locuitori creştini).

Este atât de tâmpit acest „doctor", încât examinând o femee care căzuse dintr'un pom şi a murit din cauza hemoragiei, a scris că numita a murit din cauza unui „incident" jidanul ajuns medic la creştini, îi este frică să intre în casele bolnavilor; nu cumva să se molipsească de vreun goi.

Şi-i merge acestui pui de năpârcă. Îi merge pentrucă e politician naţional-ţărănist, protejat de d. *Ştefan Ciobanu* (ştiţi d-lu care a ajuns profesor universitar), dar, mai ales, este protejat de liberali, căci doar nu degeaba fratele său dela „Banca Basarabiei" — Tighina, este membru la liberali.

Oare, când vor aluneca în Nistru toate „somităţile" medicale de rit mozaic?

Dr. Talmazanu

INTERNE

— Se continuă cercetările în afacerea Gross-Cegeru. Au fost arestaţi bandiţii Marcus Nădelhober, Samuel Semnutz, P. Marinescu, [illegible] Georgescu şi Radu Anghel.

In această afacere, patronată de liberali, sunt amestecaţi o serie de „politicieni de mâna întâia", jidani şi jidoviţi, liberali.

Dar „guvernul e mai tare ca oricând". — Sfarmă Piatră)

— Naţional ţărăniştii sunt într'o situaţie disperată după [illegible] alegerile dela Suceava, [illegible] dela T. Severin, [illegible] partidul internaţional jidovesc.

— Se zice că d. Mihalache, [illegible] Cehoslovacia jidovească, [illegible] Bolşevicii dela Moscova.

— In Parlament se [illegible] afacerea Gross-Cegeru, etc.

— In ziua de 21 Ianuarie a încetat din viaţă episcopul [illegible] Ciorogariu al Oradiei [illegible] la vârsta de [illegible] ani.

EXTERNE

— In ziua de 21 Ianuarie a încetat din viaţă regele George V al Angliei. Moştenitorul tronului, prinţul de Walles, a fost proclamat rege al Marei Britanii.

— Germania se pregăteşte de război [illegible] jidanii [illegible] conducătorul al Reichului [illegible] Germania va fi sprijinită de Japonia şi Polonia.

— In Polonia au loc mari lupte interne între naţionalişti şi jidani [illegible] prăvăliile, farmaciile şi fabricile jidoveşti sunt distruse de naţionalişti polonezi, sătui de jugul iudaic.

— Italia înregistrează mari succese în luptele cu Abisinia. Armatele abisiniene se retrag în debandadă.

— In Rusia bolşevică, jidanii, ajunşi la conducere, ucează 5 mii creştini, sub acuzaţia că ar voi să [illegible] dominaţia bolşevică [illegible], anume, comuniştii români.

Corespondenţa redacţiei

O. Vasile [illegible] — Moldoveanul: V'am expediat o scrisoare cu carnetul de membru la 10 Dec. Altă scrisoare, cu chitanţa de plata cotizaţiei, la 1° Ian.; ultima scrisoare s'a înapoiat cu menţiunea: „Adresantul necunoscut la str. Tăutu 19" (Seminarul Inspectorul Ştefănescu).

Dl. Ion [illegible]: Cu regret vă comunicăm că anul acesta nu s'a obţinut aprobarea; ne-au luat înainte jidanii. Actele vă stau la dispoziţie.

Dl. Emilian Florea — Iaşi: Ziarele se trimit. Articolul nu se poate publica, fiind scris indescifrabil.

Dl. Drăgan Ion — Cluj: Vi s'au expediat 130 exemplare. Aveţi de plată 270 lei. Ziarele nevândute le vindeţi cu 10 lei kg., restituindu-ne [illegible] cu date.

Dl. Vasile Ierpăiaţu — Tulcea: Mai aveţi de plată lei 120, în contul celor 123 ziare ce vi s'au expediat. Am primit suma de 100 lei.

Dl. Gheorghe Frăţilă: Scrie-ne unde să-ţi trimitem ziarul.

Dl. Nicolae Popovici: Cine se prezintă în numele ziarului nostru, fără o delegaţie specială, este un escroc şi merită a fi reclamat autorităţilor.

Dl. Petre Niculescu — Tighina: Individul care ţi-a vorbit de rău mişcarea noastră nu poate fi legionar; legionarii nu-şi critică mişcarea şi nici camarazii. Bănuesc că este un agent provocator, feriţi-vă de el!

Mai mulţi colaboratori: Scrieţi articolele pe o singură pagină citeţ, scurte şi numai cu caracter naţionalist. Nu intrăm în polemică cu nimeni, decât în cazuri grave. Când acuzaţi pe cineva, înarmaţi-vă cu date şi dovezi precise. Orice articol trebue scris pe bază de dovezi indiscutabile: Legionarul acuză când poate dovedi acuzaţia, nu aruncă acuzaţii neîntemeiate contra nimănui. Iscălitura să fie descifrabilă, altfel nu se publică articolul.

Un preot: Se vor continua lucrările la mănăstirea Bogo, pentru că legionarii le-au început şi tot ei trebuie să le termine; să vedem dacă cineva să ne oprească. Dar nu ni se va îngădui să construim biserici ortodoxe, cum construesc biserici catolice sau unite, unde există mai puţine influenţe [illegible].

D-l I. N. Paraizeanu: Trimiteţi 2 fotografii, una pentru [illegible] şi 100 lei 120 lei taxa de înscriere, 25 lei costul carnetului şi [illegible] cotizaţia pe 3 luni.

Sunteţi considerat colaborator la „România Creştină".

Parastas legionar

M-rea PUTNA

In ziua de 1 Ian. 936 s'a oficiat în biserica din localitate, înaintea unui public numeros, parastasul legionarilor căzuţi pentru crearea unei Românii Noui. Parastasul a fost oficiat de ieromonahul Rotaru Miron, iar răspunsurile au fost date de corul de plugari din localitate condus de vrednicul preot [illegible] Leca.

Ieromonahul Rotaru a ţinut o impresionantă cuvântare, arătând calea ce trebue s'o urmeze tineretul de azi. Toţi credincioşii au luat parte la amintirea camarazilor morţi şi-au plecat în prima zi a anului nou cu sufletul împăcat, cu speranţa şi cu credinţa într'o Românie Nouă, într'o Românie Legionară.

Camarazi,

Citiţi publicaţiile legionare „ÎNSEMNĂRI SOCIOLOGICE" şi „ICONAR" - Cernăuţi, „REVISTA MEA" şi „GLASUL STRĂMOŞESC" - Cluj, „ORIENTĂRI" Moineşti Bacău, „Braţul de Fer", Focşani, etc.

Sindicatul ziariştilor creştini din Basarabia

APEL

In dorinţa de a ridica o CRUCE la mormântul ziaristului NICOLAE NEGRU *„Sindicatul ziariştilor creştini din Basarabia"* face apel la membrii sindicatului şi la prietenii noştri să binevoească a ne trimite obolul lor în acest scop.

Sumele se vor trimite pe adresa: *Ziarul „România Creştină", Chişinău str. Regele Ferdinand Nr. 81.*

Omul de bun simţ

(Continuare din pag. 1)

tiere de periferie, satele infometate din Basarabia.

Sesizaţi meritele celor ce huzuresc de bine, mai ales sursele lor de câştig şi ale celor *umili*, cari abia îşi găsesc îndestularea traiului simplu. Gândiţi-vă că aceştia sunt cei mulţi şi întrebaţi-vă unde e *omul de bun simţ*.

Căci „mai mult decât mizeria materială, răneşte inegalitatea de tratament".

Reţineţi că pentru capriciile unora sunt sacrificate sume enorme (cazul Tita Cristescu). Se impune ca, din mlaştina aceasta a desnădejdii morale, să ne desprindem cât mai mulţi şi adunând forţele noastre călite prin închisori, luptă, sbucium sufletesc şi mizerie materială să păşim la secarea acestora şi transplantarea spiritului legionar, treaz încă în sufletul urmaşilor lui Traian.

Românul de mâine va trebui să fie un altul. Unul care să stimeze munca şi meritele altuia şi să ţie socoteală de ele. *Un om care să refuze tot ce nu merită*, să aibă simţul valorificării proprii. El nu va trăi în palate, lux, risipă, în timp ce alţii, pentru simplul motiv că s'au născut săraci, sunt sortiţi să moară de foame.

Criteriul de selecţionare va fi cel al valorilor morale în primul rând. Astăzi avem prea mulţi şarlatani deştepţi ajunşi în posturi de înaltă răspundere. „Adevărata energie vine din profunditatea inimii şi autodisciplină".

In fine, omul nou va fi conştiincios cu semenii, însă sincer în manifestările lui. *Toată poleiala manierelor elegante nu are nici un rost, când îmbracă suflete mici, calcule meschine, porniri josnice.* Legionarul va fi înainte de toate, sever cu sine însuşi, apoi cu toţi acei cari îi sunt mai apropiaţi, căci din slăbiciunile faţă de rude şi prieteni nasc cele mai multe nedreptăţi sociale. Dacă studenţii englezi şi americani îşi fac un punct de onoare din faptul că merg să locuiască în cartierele muncitoreşti, câteva luni, ajutându-i, cunoscându-i, organizându-i, apoi *tinerii legionari români îşi vor face un titlu de glorie din faptul că vor reuşi să înfrăţească toate păturile sociale, prin muncă continuă, zi de zi, pentru acelaş scop: înfăptuirea şi prosperarea României.*

Radu Dania.

Anul II. Nr. 31

Director:

Ancheta